

La Llei d'Ajustament de Déu
Adam Dickey
Christian Science Journal Gener del 1916

L'home viu per decret diví. És creat, governat, servat i controlat d'acord amb la Llei de Déu. Llei vol dir o implica una regla que s'ha establert i és servada amb poder; allò que gaudeix de permanència i estabilitat; allò que és immutable, inflexible i constant, -“el mateix ahir, avui i per sempre.” L'eficiència de la llei rau del tot en el poder que la imposa. Una (pretesa) llei que no es pot imposar no és llei ni hi té cap relació. Déu és l'únic creador, l'únic legislador. Tot el poder, acció, intel·ligència, vida i govern de l'univers són de Déu i sempre n'han estat. És el Sobirà suprem. I no reparteix el Seu poder amb cap d'altre.

Pau va dir, “La llei de l'Esperit de Vida en Jesu Crist m'ha alliberat de la llei del pecat i de la mort.” I doncs, també nosaltres sabem que “la llei de l'Esperit de Vida” ens allibera de la llei del pecat i de la mort. Per què? Perquè tot el poder que existeix és a la banda de la Llei de Vida, i allò que s'oposa a aquesta llei de Vida, no és cap llei; és només creença. Dit altrament, tota la llei de Déu és recolzada per un poder infinit que la imposa, mentre que la pretesa llei del pecat i de la mort no té fonament, no té res darrera seu on s'hi pugui arrepenjar ni en pugui dependre.

Quan, entenent-ho, declarem que la Llei de Déu és sempre present i operativa, hem invocat i activat la llei i el poder de Déu. Hem declarat la Veritat, la veritat de Déu, i aquesta veritat de Déu és la llei que anorrea, oblitera i elimina tot allò que no és com Déu. Quan hem declarat aquesta veritat i la fem servir, tal com ens ensenya la Ciència Cristiana, per les condicions discordants que ens encaren, hem fet tot el que podem fer i tot el què ens cal fer per a destruir qualsevol manifestació de l'error que mai hagi tingut la pretensió d'existir. L'error, que a la Ment divina no hi té cap lloc, clama existència al pensament humà. Quan l'hem fet fora del pensament humà, l'hem fet fora de l'únic lloc on mai hi ha posat el peu; fet això, per nosaltres esdevé no res.

Hi ha una Llei de Déu que es pot aplicar a totes les fases de l'experiència humana que ens puguem imaginar, i no hi ha cap condició ni situació que es pugui presentar a la ment mortal que quedi fora de la influència directa d'aquesta Llei infinita. L'efecte de l'operació de la Llei és sempre esmenar i governar, harmonitzar i ajustar. **Tota cosa que sembli espallada o discordant o fora de lloc és sota el govern directe de Déu**

mitjançant el que es pot anomenar la Llei d'ajustament de Déu.

La responsabilitat d'executar aquesta llei no és nostra. De fet no podem fer res, de cap manera, per a incrementar, esperonar, o intensificar l'acció o l'operació de la Ment divina, puix és sempre present, sempre operativa, i sempre es declara i es serva a si mateixa quan se la invoca de manera adient. **Tot el que hem de fer és posar científicament en contacte aquesta llei d'ajustament amb el problema que encara no hem clos, i quan hem fet això, hem fet el nostre deure.** N'hi ha que poden dir, “Com pot la llei de Déu, que opera mentalment, afectar el meu problema, que és físic? Això s'entèn fàcilment quan discernim que el problema no és físic, ans mental. Primer hom ha de saber que tot és Ment i que no hi ha matèria, i treure's del pensament el sentit material ofensiu.

La definició original del mot malaltia és manca d'harmonia, -malura, neguit, irritació, angúnia, enuig, nafra. La “malaltia” diu la nostra Cap, “és un estat del pensament exterioritzat. L'estat mental és anomenat estat material. Tota condició física que és covada a la ment mortal es manifesta al cos.” (CiS p. 411). Això també es pot dir de la calor, del fred, de la gana, de la pobresa o de qualsevol altra mena de discordança, que són totes mentals, però que la ment humana veu com estats materials. Això ens fa capir perquè la Llei de Déu, que és mental, es pot aplicar a qualsevol problema “físic.”

De fet, el problema no és físic, ans purament mental, i és el resultat directe d'algun pensament que és covat a la ment mortal. Si un home fos a la presó, hi ha una llei de Déu que és feta a mida de la seva condició, i que si es fes servir de manera adient, l'alliberaria. Si un home s'ofegués al bell mig de l'oceà sense cap ajut humà aparentment a l'abast, hi ha una llei de Déu, que invocada de manera adient, el rescataria. En dubta el lector del què acabo de dir? Aleshores es deu creure que Déu, en determinades condicions, no pot ajudar l'home. Si hom fos dins d'un edifici on s'hi cala foc o patís un accident de tren, o si fos dins d'una cova de lleons, hi ha una llei de Déu que, de cop, ajustaria les circumstàncies materials aparents emmenant l'alliberament instantàniament.

No ens cal saber en cada cas quina és aquesta llei de Déu, ni com actua, i mirar d'esbrinar el com i el per què només serviria per a entrebancar-ne l'operació i posar pals a les rodes a la demostració. La por que potser la Ment divina no en sap res del nostre cas, o que la infinita saviesa no sigui prou llesta per a salvar-nos, ha de ser tot d'una bandejada del pensament. A la pàgina 62 de *Ciència i Salut* hi llegim, “No hem d'atribuir més i més intel·ligència a la matèria, més aviat l'hi hem d'arrabassar tota si volem

ser savis i gaudir de salut. La Ment divina que afaïçona la poncella i la flor, tindrà cura del cos humà, tal com abilla la viola del prat; però que cap mortal posi pals a les rodes al govern de Déu, interposant-hi les lleis dels falsos conceptes humans.” El nostre problema normalment és que volem saber exactament de quina manera Déu ens ajudarà i quan podrem gaudir dels bons resultats, aleshores jutgem i decidim si estem a punt de posar el nostre cas a les Seves mans.

Cal que entenguem, doncs, on actua la llei d'ajustament de Déu. A Déu no li cal que se l'ajusti ni se'l posi a to. **L'únic lloc on hi pot haver exigències d'ajustament és a la consciència humana; però tret que aquesta consciència humana apel·li a la llei divina, tret que estigui preparada i a punt de deixar anar el seu sentit de voluntat humana, de no fer més plans, de deixar de banda l'urc humà, l'ambició i l'envaniment, la llei d'ajustament no hi pot actuar.**

Quan, impotents, ens adonem que nosaltres mateixos no som bons per res, i cridem Déu que ens ajudi; **quan estem a punt de renunciar als nostres plans, als nostres parers i al què pensem que s'hauria de fer, i no tenim por de les conseqüències, -aleshores la Llei de Déu se'n farà la mestressa i governarà tota la situació.** Tanmateix, no podem esperar que aquesta llei operi si covem idees preconcebudes de com hauria de fer la seva feina. Hem de deixar del tot de banda la nostra visió de les coses i dir, “Que no es faci la meua voluntat, ans la Teva.” Si aquest pas es fa refiat i amb la plena convicció que Déu pot tenir cura de tota mena de circumstància, cap poder de la terra pot posar pals a les rodes a l'ajustament natural, genuí i legítim de totes les condicions discordants.

Aquesta llei d'ajustament és la llei universal de l'Amor, que aboca les seves benaurances sobre tothom. No en pren d'un per donar-ne a un altre. No es fa enrera en cap circumstància, ans està a punt i esperant-se per a operar tant bon punt se la convida i la voluntat humana es deixa de banda. “Tot allò que harmonitza el pensament humà amb l'amor incondicional (que ha renunciat al sentit del jo personal)” diu la nostra Cap, “rep directament el poder diví.” (*Ciència i Salut* p. 192). **Quan arribem al punt que ben refiats i plens d'esperança ho deixem tot a les mans de la llei d'ajustament de Déu, aquesta llei ens alleujarà immediatament de tot sentit personal, de tota responsabilitat, farà fora el neguit i la por, i ens omplirà de pau, de consol i de la certesa de la cura protectora de Déu.**

La pau i la joia que més sadollen i conhorten sempre van de bracet de la nostra predisposició a deixar que Déu controli tota situació amb la Seva llei d'ajustament. Quan entenem que la Ment infinita és el Sobirà de l'univers, que cada idea de Déu és sempre al seu lloc, que no hi pot haver cap condició ni circumstància per mitjà de la qual un malentès o un disbarat pugui trobar lloc dins del pla de Déu, aleshores estem del tot segurs que Déu ho pot ajustar tot tal com hauria de ser. El fet és que tot ja és al seu lloc. No hi pot haver cap interferència, cap cosa fora de lloc, ni manca d'ajustament. Només pel sentit humà, que no està il·luminat, hi pot haver discordança. L'univers de Déu està sempre ben ajustat, i totes les Seves idees treballen per sempre plegades en perfecta harmonia.

Quan estiguem a punt de renunciar al nostre esfereït i dubtós sentit de les coses, i deixar que la Ment divina governi, només aleshores ens adonarem que “totes les coses treballen pel bé dels qui estimen Déu.” **La discordança que sembla tan aparent és només allò que es creu la ment mortal, sigui malaltia, malanança, enuig, o qualsevol mena de neguit.** Quan estem a punt de deixar anar el nostre punt de vista, ni que pensem que tenim raó i que els altres no en tenen, no patirem pas pel fet de renunciar als nostres parers humans, ans ens adonarem que la llei de Déu ja està a punt i enfeinada ajustant-ho tot. De vegades, quan sentim que ens oprimeixen o que se'ns imposa quelcom, se'ns pot fer costa amunt de no plantar-hi cara, però si la nostra fe que el poder de la Veritat ho ajustarà tot és prou ferma, hauríem d'estar contents de tenir l'oportunitat de deixar anar les nostres exigències i refiar-nos del tot de la Saviesa infinita, que ho ajustarà tot d'acord amb la Seva llei infal·lible. No hi ha fracàs a la Ment divina. Déu no tasta mai la desfeta, i els qui són amb Ell sempre rebran els beneficis d'una victòria sobre l'error.

Què hem de fer, doncs, quan ens trobem embolicats en una controvèrsia, una baralla o qualsevol altra mena de situació poc plaent? Què hem de fer quan hem estat atacats, bescantats, se'ns ha malentès o hem patit alguna mena d'abús? Ens hi hauríem de tornar amb la mateixa moneda? Això no li seria pas plaent a la llei d'ajustament de Déu. **Mentre mirem d'arranjar el problema nosaltres mateixos, posem pals a les rodes a l'acció de la llei de Déu.** En cap d'aquestes circumstàncies no ens ajudarà gens tornar-nos-hi. Només fem palesa la nostra feblesa humana quan agafem el problema a les nostres mans i mirem, o bé de castigar els nostres enemics, o bé d'escapolir-nos-en mercès a alguna virtut personal.

Al Sermó de la Muntanya, aquest meravellós missatge que Jesús ens deixà per guiatge de la humanitat, hi digué: “Però jo us dic, no resistiu el mal; si algú us pica a la galta dreta, pareu-li l'esquerra.” Dit d'una altra manera, no val més que et piquin dos cops que no pas tornar-s'hi? I hi afegeix, “Si algú et pren, ni que sigui amb mitjans legals, el vestit, dóna-li també la capa.” Fins i tot si se'ns pren injustament allò que ens pertany de dret, val més que ens envaeixin dos cops, que no pas tornar-s'hi. I també digué, “Si algú et fa anar amb ell un quilòmetre, vés-n'hi dos. Dóna a qui et demani, i no t'escapoleixis del qui et manleva diners.” Si donar es fa per una causa justa i per un bon motiu, no hi podem perdre res. La Sra. Eddy va demostrar aquesta llei quan va escriure, “Al servei del nostre Creador, donar no ens fa més pobres, ni ser gasius no ens fa més rics.” (CiS p.79).

Jesús altre volta diu: “Ha estat dit, Estima el teu germà i odia el teu enemic. Però jo us dic, Estimeu els vostres enemics, beneiu els qui us maleeixen, feu el bé als qui us odien i pregueu pels qui amb malícia us oprimeixen i us encalquen.” Per què tot això? La resposta la trobem als mots de Jesús, “Que pogueu ser els fills del vostre Pare del cel, perquè Ell fa sortir el sol sobre el bo i sobre el dolent, i envia la pluja sobre el just i sobre l'injust.” Veiem, doncs, que l'Amor diví no mira les aparences ni fa diferències entre les persones, ans aboca les seves benaurances tant sobre allò que sembla dolent com sobre allò que és bo. Jesús hi afegeix, “Perquè si estimes els qui t'estimen, què hi guanyes? No fan el mateix els Publicans? I si només saludes al teu germà, què fas més que els altres? No ho fan també els publicans? Sigues perfecte com el teu Pare del cel és perfecte.”

Quan sembla que hi hagi dues maneres de solventar un problema de negocis o de qualsevol altre aspecte de la vida, i hom tria la manera que li sembla més adient, qui pot dir, amb tants arguments en contra d'aquesta via d'acció, si la tria s'ha basat en la Veritat o l'error? Aquesta és una pregunta que només la demostració de la llei d'ajustament de Déu pot contestar. De vegades la saviesa humana no ens pot dir quina és la solució més bona. En aquests casos no podem fer res tret de triar allò que sembla que lligui amb el sentit més alt del bé, sabent que la llei d'ajustament de Déu ho regula i ho governa tot; i fins i tot si tria la via errònia, el Científic Cristià té el dret de saber que Déu l'empeny a fer allò que és bo i no li deixa fer cap disbarat.

Quan hem arribat al punt de voler fer ben sincerament allò que sembla l'opció més bona i després deixar el problema a les mans de Déu, sabent que Ell ho ajustarà tot d'acord amb la Seva llei immutable, ens podem allunyar del tot de la nostra proposta, deixar anar el nostre sentit de

reponsabilitat, i estar ben segurs que Déu ho governa tot amb justícia, i esmena allò que cal. Tot el què hem de fer és el què és plaent a la vista de Déu, o que s'adiu amb les exigències divines. Si hom bescanta el bé que fem, això no afecta gens ni mica la situació. La nostra responsabilitat s'acaba quan hem acomplert les exigències del bé, fet això ens podem permetre el luxe de deixar anar qualsevol neguit. Tant és què hi hagi en joc o de quin assumpte es tracti; si ens en sortim de fer-nos fora del mig del pas, podem estar contents “de restar quiets, i veure la salvació del Senyor.”

No podem esperar de treure l'entrellat d'aquest sentit humà de l'existència sense fer disbarats. En podem fer molts, però tots ens faran profit. Tenim la llibertat de canviar les nostres creences tan sovint com calgui, a mesura que hi vegem més clar. No hauríem de permetre que el nostre urc ens lligui a una determinada proposició simplement perquè hem pres un determini tocant a aquest tema. Hauríem, amatents, de deixar anar els nostres punts de vista i canviar el nostre pensament tocant a qualsevol tema tan bon punt i tan sovint com la saviesa ens forneixi més claror.

Hom acusa de vegades els Científics Cristians de ser mutables. I què si en són, si és sempre Déu qui els canvia? Un Científic Cristià no és tan Científic pel fet de canviar el seu punt de vista de les coses? Un general no és bo de dirigir el seu exèrcit pel fet que al bell mig de la batalla, menat per la saviesa, canviï de tàctiques? Una determinació massa entossunida d'acomplir un pla preconcebut pot molt ben ser l'entronització de l'errònia voluntat humana.

Els Científics Cristians són milicians armats i equipats per a respodre a qualsevol crida de la saviesa, sempre a punt de desempallegar-se de punts de vista i parers personals, i de permetre que en ells hi faci estada aquesta Ment “que hi havia en JesuCrist.”